

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön június 24^{én} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenkéntis válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' b o s z ú.

(Folytatása.)

III.

Tűrj 's edződj! valaha fájdalomad jóra lehet még.
OVID.

A' veszettség villámtűz, mely vagy egyszerre lesújt, vagy az erőt gyors elszánásra készíti: — de a' bizonytalanság úgy lassan rágódó féreg, melynek minden perczben új fulánkja nő.

KISFALUDY KÁROLY.

Ugyan e' napon a' Sopron megyei karok és rendek nagy gyűlést tartanak. Egy magas, sugár, barna ifjú is ott vala. Lelkesedés követé ez észтели ifjúnak beszédjét; 's harsogott a' terem e' kiáltásoktól: „éljen Tarnyai Lajos!” — 'S ifjúnk büszke vala, nem ön-magáért, hanem azért, kit szeretett. Hisz' a' leányka testvérbátyja is jelen vala, 's az majd honn megmondja, mint tudá Tarnyai a' közfigyelmet lebilincselni; milly nyugodtan 's biztosan czafolá-meg az ellenvetéseket; milly lelkesedést szült átgondolt beszéde; mint vala az átlehelve azon meggyőződéstől, miként ama tárgy, melynek védelmére felszóllamlott, valóban jogos, 's azt elnyomatni: bűn.

A' gyűlés széteszlott, 's ifjúnk haza felé ballagva, szívesen átengedé magát ábrándjainak. Valljon megmondja-e neki bátyja? 's mit fog ő mondani, mit érezni?

Vadászával találkozott az utszán; ennek tehát átadá mentéjét, kardját, 's attilájában most nagybátyja háza felé tartott, kinél ma többekkel — ebedélt. Azonban alig lép az előszobába, midőn a' komornyik egy lepecsételt levelkét nyújt neki. A' birtokos megismeri Ottilia irását; a' fekete pecsétviasz megdöbbsenti őt, 's villámsebesen feltöri azt. Azonban minden újabb szó elolvasásánál mind inkább elhalaványul; szíve hallhatóan dobog; 's most minden vére arczába tolong; — keze lehanyatlik; arczán a' legbensőbb, legszenvedélyesb fájdalom tükröződik. Azonban össze szedi erejét; a' csatázó érzelmeket csillapítani törekszik, 's e' felkiáltással: „kinos bizonytalanság! — Inkább halva leljem őt!” az ajtón kirohan.

A' levelkében pedig ez állott: „A' szerencsétlen Irma a' lépcsőkről lezuhánván, fejét kettézuzta. Ha őt még látni akarja, siessen!”
Tavaszhó 1-jén, 1841.

Ottilia.

IV.

Csudálatos leszen az ur előtt, a' mit mondok, mert az előttem is csudálatos vala. BAJZA.

Tettek tükrei a' léleknek; 's tettekből legbiztosabb a' következtetés valakinek lelkiületére. B. JÓSIKA

Hogy mind ennek összefüggését megértjük, szükséges, tisztelt olvasóinkat történetünk három személyével közelebb megismertetni.

Az 1840-iki téli hónapokban nem volt Sopronban ifjú, kilelkesezve ne dicsérné a' bájos, ész- és kellemteli Vasóczy Ottiliát; nem hölgy, ki irigy szemekkel ne nézte volna diadalrait. Nem adaték estvély Ottilia nélkül, 's ha tán egy kis körülmény, mint: bálutáni fáradtság, a' divatos Grippe, vagy egyéb mi őt honn tartá — mindenki unatkozott az estvélyben. Nem volt ott a' magnes, melly mindenki szemeit magára voná; nem a' nap, melly körül minden forgott; szóval, nem azon hölgy, ki mindenbe kedvet, vidorságot önte, ki mindent élénkíte. De hogyan is ne? Tisztelt olvasóim saját tapasztalásból fogják tudni, milly igéző, milly vonzó az új már magában is! hátha még az új tünemény olly kellemes, minő Ottilia?

Kis városban pedig, mint például történetünk helye, Sopron, az új kettősen tűnik-fel, mivel ritka. Így történt, hogy Ottilia vala az egyetlen hölgy, ki a' tavali téli hónapokban a' soproni főbb rendű társaságba bevezetteték. Így tehát azon benyomás, mellyet minden kedélyre tett, egy újabb feltűnés által el nem törölteték, sem pedig gyengítették. Az ő képe nem állítatott háttérbe egy szebb ujság megjelenése által.

Atyja, Vasóczy Endre, egyike Vas megye legdúsabb birtokosainak, sok természeti ész birtokában, meg nem szűnt ezt művelni. Mindenről leghelyesb fogalma volt; így fel is tévé magában, hogy két gyermekét honn saját maga nevelje. Fiját, mint jogtanulót, most már Pestre, testvéröcséséhez küldé; leányát pedig e' télen városba vinni szándékozik. Ottiliát derék anyja nevelé, jeles atyja pedig elmehetségeit művelé-ki. — Hogy azonban számos talentumai a' kimivelttség legfőbb fokát ériék-el, még egy nevelőné vétetett segédül, ki akkor, midőn az anya a' ház kormányával foglalkozott, zenében, rajzolásban 's a' t. oktatót szeretett nevelékét. Így éré-el Ottilia 18-ik évét, azon évet, mellyben hölgy legvirágzóbb; azon évet, mellyben világba lépnie atyja megengedé. Azonban Vasóczy már falun nagy házat tartott; szíves vendégszeretettel fogad minden látogatót, 's így történt, hogy Ottilia már hozzá levén szokva a' társas élethez, őt a' világba lépés, a' városi élet szokásai meg nem zavarák, mint többnyire hasonlókorú hölgyekkel történni szokott. — Atyja csinos, kényelmes házat fogadott a' városban; 's itt Ottilia csak avval nem elégedett-meg, hogy szemei nagyon is gyakran találkoztak a' kis piacon túl eső apácza-kolostornak komor, rokkant külsejű falaival.

Ottília, mint már említettük, rendkívül tetszett. A' város ifja, örege egyiránt hódolt neki. Némellyek külseje, mások talentumai, ismét mások könnyed, finom, elmés társalkodása által bájoltattak el. Némellyeket talán (nem akarom ezt mindnyájára ruházni) annak tudata is vonzá a' kecses leányka felé, hogy esketése napján atyja 80,000 pengő forintot számítand-le az asztalon leánya számára.

Azonban hódolóinak legállhatatosbja, imádójának legforróbbja Tarnyai Lajos vala. Sok ész birtokában, már gyermeksege óta mélyebb tanulmányokra szentelé minden óráját; ő embertársait 's maga magát is tüzé-ki magának tanulmányul. — 'S ki maga magát jól ismeri, ki hibáit átlátja, és nem itél maga felől hiúsággal, elbizottan, az bizonynyal mind inkább jelesbülve, a' földi salakból kitisztul, 's lelke szabad, merész röptét többé mi sem gátolja. — Tarnyai a' város legésztelibb, legmiveltebb, legkellemesb társalkodású fiatal embereinek egyike volt. Az év többi részét Moson megyei jószágán töltve, a' télen három — négy hónapra Sopronba jött, hol anyja lakott, ki csak néha pár hétre rándult-fel fíja látogatásaul Tarnyafalvára. Ifjúsága daczára ő, a' 26 évű, e' megye táblabírájává is választaték, 's mint már láttuk, nem egyszer kitörő lelkesedést szülének derék beszédei.

Tarnyai búskomolyságra hajlott. — Honja baját erén érzi a' hű hazafi. — Ő felvilágosodott, művelt eszével tudá, érzé, mi hiányzik még nálunk. Ez gyakran bús elméletekre adott neki okot. Így történt, hogy ő különösen kedvelé Ottília elmés társaságát, ki kiapadhatlan vidor kedvével, finom elménczségeivel őt valamennyiszser felderíté, 's búskomolyságát eloszlatá. Hivé, hogy a' jeles Ottília azon hölgy, ki őt boldogithatná; 's most minden erejével azon levén, hogy tetszését megnyerje, mindennapi vendég lön a' háznál.

Azonban Ottília mindig szives volt hozzá, 's kedvelé az észdús ifjút; de semmi legkisebb kitüntetésben nem részesíté. Bűnnek tartotta volna ez által benne reményt élesztetni, mellynek teljesedése csak tőle függött volna, de mellyet többé nem teljesithete. — Ottília már szeretett.

Az idei téli hónapokra Ottília már mint Andainé jött-be; és saját szép házában lakott, mellynek egyik felén ablakai a' sétányra nyílnak. — Andai, Vas megyében birtokos, Vasóczi szomszédja vala. Ottiliát már gyermeksege óta ismeré, 's az utat szívéhez meglelé. A' lányka őt az első szerelem hevével szereté. — Andai már a' városban első félepte előtt kéré atyjától: de ez kíváná, hogy leánya még előbb e' telet a' városban töltse. Andai a' legjelesb fiatal embereknek egyike; mentt minden tulzástól, mindenütt a' középutat lelve, azoktól, egyiránt tiszteltetik 's szerettetik, kik őt ismerik. — Vasóczi igen kíváná, hogy veje legyen, de saját érdekének nem akará leánya boldogságát feláldozni. Így ugy vélvén, hogy Ottília szeretete Andaihoz tán csak szokás, muló fantázia 's nem mélyebb szenvedély, még előbb leányát a' városba vinni akará; hogy így alkalma levén többekkel ismerkedni, csak akkor válasszon. — Vasóczi jól tudá, hogy leánya éppen azon éveket éré-el, midőn a' fantázia leggyülékonyabb. Tudá, hogy azon évek azok, midőn vágy ébreb bennünk szeretni; midőn egy szerető ifjút viszonzézzsal boldogítani, fő boldogság magunknak is. Játsszó társunk már évektől fogva becses nekünk; így e' pillanatban, mi-

dőn érzésünk ébred, midőn gyermekéveinkből tökélyesen kivetközve, gyermekkorunk örömei megszűntek éltünknek báját kölcsönözni, midőn lelkünk nemesb tárgyat keres, melylyel foglalkodhatik, mint minők a' gyermek játékszerei, virágai, — hogy ekkor méltóbb tárgyat nem lelünk, mellyre egész szeretetünket, éltünk egész boldogságát függesszük, mint egykori játszótársunkat. Mint akkor, most is akarjuk örömünket vele megosztani; mint akkor, most is akarjuk szeretetét birni; csak hogy ezen érzés óriásságát még tökélyesen fel nem foghatjuk. — Vasóczi mind ezt jól tudá, 's bár leánya választása őt legfőbb mértékben örvendezteté, — de még is próbára akará tenni. Ugyan is hívé, hogy e' szerelem Ottilia fiatal keblének első, tán mulékony fellobbanása; hívé, hogy leánya ébredő érzésének más irányt még nem adhatva, avval Andai felé hajolt. — Így hát városba vivé, hogy ott bebizonyodjék, vajjon igazán szereti-e Andait, vagy fog-e más tárgyhoz vonzalmat érezni. — Andai az egész télen meg nem látogatá őt, hogy zavartalanul vegyüljön a' városi élet zajába, és szabadon válasszon tetszése szerint.

Andai nem volt egyike azon féltékeny embereknek, kik szeretetök tárgyat szorgosan minden szem elől elcsukván, ez által reménylik birtokukat megtartani. Azt akará, hogy Ottilia örvendjen életének. Nagyon is szereté őt, mintsem azon önzésből, hogy őt bírassa, szerencsétlenné tette volna. Így nyugodtan, minden fájdalom, minden bús előérzet nélkül bocsátá a' városba; azon meggyőződéssel, hogy ha a' leánya őt valóban szereti, hű maradand hozzá; ha nem, boldogsága ugy sem lett volna tartós, 's jobb, ha most bomlik-fel a' frigy, mint midőn már késő. — Ő miben sem tulzott, 's így ebben sem; mind e' mellett szenvedélye még is mély és benső vala. Érzé, hogy más ki sem boldogítandja őt annyira, mint Ottilia.

Azonban Ottilia a' soproni fiatalságnak minden kísértése ellenére hű maradt szerelméhez, hű ahhoz, kit meggyőződése a' legjelesbnek nyilvánított. — 'S így még a' nyáron tartá esketését Andaival, 's mos már mint ennek neje jött a' téli hónapokban lakni a' városba.

Andai korán veszté szüléit. Ezeket nem sokára sirba követé testvérbátyja, 's így ő örökösé lön szülői szép vagyonának, mellyet csak hugával, Irmával, vala megosztandó.

Irma mint nyolcz éves gyermek elárulván, anyja nagynénjéhez vitetett, kinél felserdüléseig neveltetett. — A' nevelés minden ágában igen jeles vala; csak hogy az öreg nő szoros elvonultságban élt, elszigetelve tökélyesen a' világtól. — Ő nagyon is sokat szenvedett és vesztett, mintsem hogy a' világ zaja őt felderíthette volna; ez csak fájdalmait szaporítá. Azonban Irma fiatal elméjébe nem csepegtetett hamis fogalmakat az életről; nevelésének nem adott ferde irányt; csak az öreg, szenvedő nőről ragadott a' leánykára egy bizonyos szelid, ki nem irtható búskomolyság, mit még azon öntudat is nevelt, hogy legbecsesbjét, drága szülőit már olly korán veszté. Egyetlen barátnéja Széplaki Emmi volt, egy távuli rokona, ki hasonló nagynénje házában vele egyenlő nevelést nyert. — Irma bátyján kül soha más férfival nem társalgott. Így éré-el 17-ik évét.

Most Andai házasulván, 's Irma is már felserdültt levén, őt magához vevé, 's ez idén Sopronba is hozá.

Irma feje szédült a' zajosb vigalmak alkalmával, számosabb gyülekezetekben; annyiraszókva volt magányához! — Ottília őt szeliden, finom tapintattal vezeté, szívből szereté, 's mindenképp' törekvék tulságos félenkségből kivetköztetni.

Tarnyai már a' nyáron megtudá, hogy Ottília Andainé lett. Fájdalommal hatott e' hír reá; mert legmerészebb, legkedvesb tervei romba dültek. Azonban férjfiás elszántsággal alkalmazá magát körülményeihez; türe a' keserű sors kényét; még inkább elmélyedett búskomolyságába; hivé, hogy számára nem létezik több boldogság, 's egész szerelmét, minden tüzével, minden égő vágyával, a' hazára pazarlá. — Ottília képét szívéből kiirtani törekedett, 's most már hideg vérrrel megfontolá, hogy a' búslakodás még is csak semmihez vezet, 's hogy kár volna idejét ábrándokon csüggve elvesztegetni. — „Cselekedni, munkálódni akarok!“ — mondá elhatározottan.

Tél kezdetén nagy gyűlést tartának a' Sopron megyei karok és rendek. — Tarnyai tudá, hogy olly tárgyak kerülendnek szőnyegre, mellyek felet vitatkozni kell neki is, mint hű hazafinak. — Feltévé tehát magában e' telet nem ott, hanem falusi magányában tölteni, de e' gyűlésre még is lerándulni.

Andainét meglátogatni, kinos vala reá nézve; de az illedelem megsértése nélkül még sem mellőzhető-el. — Irmát tanulá itt ismerni, 's Irma vonzá őt ismét 's gyakran e' házba, úgy hogy a' tél nyilsebeseen röpönt-el számára Sopronban.

Ne vádoljuk őt hűtlenséggel! — Tarnyai okos ember volt, ki nem csüggött édes csalódásokon. Érzé, miképp' örültség volna Ottiliát szeretnie, ki olly kimondhatlan gyöngédséggel függött férjén; érzé, miképp' örültség volna ábrándokon csüggni, mellyek gyermekhez illők, nem férfiás elszántságú emberhez; 's végre érzé, hogy szerelme Ottiliához könnyű ködként tűnik-el azon szenvedély mellett, melly Irma iránt keblében égett.

Szerelemnek táplálát kell. Nem akarom tagadni, hogy Tarnyai Ottiliát is rendkívül szerette volna, ha ez érzését viszonozza: de így okulva a' történteken, már korán kezdé magát e' szenvedélyből kigyógyítani; 's e' feligerültségben, e' belső tusákban Irma felé hajolt.

Irmában is volt valami szenvedő; ez vonzá őt előszer hozzá. E' mellett Irma a' komoly ifjút jobban érteni, jobban felfogni látszott, mint ez előtt Ottília. Ez komolyságát mindig eltréfálá, 's állitá: jó, ha a' férjfi annak idején komoly; de a' sentimentalis férjfi nem kellemes a' társas életben.

Irmát Tarnyai érdekelní kezdé. Lelkületeik hasonlók valának. — Mindkettő ha bús volt, érté egymást: csak hogy Irma galambszelidsége 's lágysága Tarnyainál férfiás elszántsággal és szilárd akarattal pótoltatott. Mindkettő érzé, hogy egymás számára van teremtvé, 's hogy öszhangzóbb jellemeket nem is lehet képzelni. Azonban rokonérzéseiket bár minden mozdulat és pillanatban lehete sejtetni, szóval még sem nyilváníták egymásnak. Tarnyait egy leirhatlan zavar, kifejezhetlen erőtetés fogá körül, valahányszor szólni akart. Ugy hivé, maga magát hazudtolja-meg, és szégyenítve fog állni Ottília előtt; szégyenítve ingatagsága felett. *(Vége következik).*

INNEPLÉS.

Tjaming, chinai innep Ternate-n. — Ternate városfól mint egy órányira hegyek között vannak a' chinai sirok, nem (mint keleti India más tájain) alacsony, moesáros helyen, hanem néhány bérezen, hol azok szép látványul szolgálnak. — Itt volt, Ternate-n rövid tartózkodásom alatt, alkalmam egyik leghíreseb chinai innepnél jelen lennem, tjamingnál, t. i. vagy is holtak innepénél, melly elődek 's elhalt barátjaik emlékezetének van szentelve. Ezen innepet évenként egyszer tartják, 's e' napon a' nép összecsendülése csudálatosan nagy; mert egy china, legyen bármi szegény, sem mulaszt-el némi pénzt összezsugorgatni, hogy atyjaisirján áldozhassék. Az előbbkelő chinaiak, kiket, mint nemzetök főnökeit, kapitányi, hadnagyi 's a' t. ranggal ruházott-fel a' németalföldi kormány, ez alkalommal innepi ruhájokban, honukbeli quongok- vagy mandarinokat utánozva, számos csapatnak élén mutatkoztak, 's réztányérok és gong-gong-ok lármazenéje 's mindennemű tűzművek elsütése között a' sirokhoz mentek, mellyek fejr kövekből 8. 10. 12. 's több lábnyi magasra építvék, 's a' miatt egészen emléktekintetűek. A' siroktól balra chinai templom volt építve, hova a' járdalat fordult 's ajtó előtt megállt, hol a' föld veranda alatt zöld posztóval volt beterítve. Az imént nevezett tiszték itt álltak-meg, mindenik veres damaszvankos előtt, arczezal tapkong vagy hiu-sjeh (bálvány) felé fordulva a' templomban, hol egy oltár tele volt égő viaszgyertyák, válogatott gyümölcsök, sütemények, csemegék 's más étkekkel, mellyek között egypár sült malacz nem hiányzék. Ezután egy chinai, ki szertartásmesterként szolgált, hangosan néhány chinai szót kiáltott, mellyek a' holtak tiszteletére vonatkoztak, 's a' jelenvoltaknak jelül látszának lenni, hogy arczezal földre boruljanak 's bálványukat imádják. Az oltár fölött életnagyságban volt felfüggesztve e' bálványnak képe, melly fejr férfinak van ábrázolva maga mögött fekete tanácsossal (talán ros szellem?), ki fülébe valamit sugni látszik. Az előkelők a' szertartás-mestertől meggyújtott gyertyát kaptak, mellyet térdelve orrukhoz vittek, 's azonnal visszaadtak, hogy az oltáron hamuval tölt edénybe tétessék. Ezután a' kapitánynak ezüst csészében arakot adának, mellyet ő előtte állott 's földdel tölt csuporba öntött, 's a' csészét a' bálvány elébetevé. Nem sokára az előkelők mindnyájan fölkeltek, de a' szertartás-mester intésére néhányszor még letérdeltek, mire ez egy, veres papirossal behuzott tábláról néhány híres halottnak nevét felolvasá, hogy szellemeik, mint a' chinaiak hiszik, eljövén, az innep örömeiben részt vegyenek. Ezzel a' templomi foglalkodás be vala fejezve, 's azt az alrendű chinaiak hasonlóan ismételték. Végre a' járdalat előtt hordott bambusz-ábrák, mint sárkányok, kigyók 's más szörnyek lármazene között rakásra hanyattak 's elégettettek. A' többi chinaiak, kik ezrenként jövének ide, 's a' templomban vagy előtte meg nem jelentek, áldozataikat és szellemidézéseiket rokonaik különös sirjai előtt végzik úgy, hogy alig képzelhetni, mi kábitó zajt okozott e' mellett a' sokaság. — Mennyire a' szorosság engedé, tanúi akarának lenni Hong-ko-weh kapitány, egyik legelőbbkelő chinai sirja mellett szertartásoknak is. E' sir igen magas, fölül erős márványlappal volt el látva, mellyen chinai betűkkel a' halott neve, születéshelye 's rangja volt bevésvé; azonkívül különbözött a' többitől két, 12 lábnyi magas köoszloppal a' bolt bejárása mindkét oldalán. A' sir előtt két asztal álla legpompásb gyümölcsökkel, sütemények 's más étkekkel és aranyos szövettel beaggatott négy

karszékkal. Távulabb talapokon két áldozatbarom, egy disznó 's egy bak fekvék, 's mellettök megtisztított belcik. A' sir oldalain számos rabszolga ült, kik chinai hangúszat kísérete mellett néha gyászalt éneklének, melyet a' holtak özvegye különösen felállított helyen barátnőivel együtt a' legmélyebb fájdalom minden jelével hallgatott. A' sir balján egy fülkében állt a' tapekong, mely előtt egy kö volt sok chinai betűvel felállítva. Itt jelentek-meg, hódolatukat bebizonyítandók, a' holtak rokonai is, kik közt némberek is valának innepi köntösökben. Ezek különben soha nem mutatkoznak nyilvánosan, 's lakaikból zárt palankinokban csak fölötté ritkán lépnek-ki. Miután az özvegy 's rokonok ajtatosságukat így végzik, a' többi barát 's ismerősök sora áldoztak a' sirnál. — Illy innepélyeknek szokás szerint dél felé végök, 's azután a' templom és sir előtt állt gyümölcsöket és étkeket a' jelenvotlak elköltik vagy haza viszik. — A' chinai felirat a' templomajtó fölött csak ezen egyszerű szökből áll: Lépjetek-be tiszta szívvvel. — Egyébiránt szembe-tünő, hogy igen kevés chinai képes vagy hajlandó ezen ünnepélyekről pontos felvilágosítást adni. Így van wayang vagy színi mutatóványaikkal is, melyek illy alkalmakkal sokszor adatnak. A' színészek és színésznők többnyire balinei 's más rabszolgák, kik a' chinai nyelvet gépekként beszélik a' nélkül, hogy érzenék, 's a' mellett legkülönösb tagmozgásokat tesznek. Száz chinai közt, kik e' mutatóványokat szájtátva nézik, a' tudványó európai alig talál egyet, kitől e' játékok értelméről némi magyarázatot nyerhetne, ámbár nevetés és más mozgalmak által úgy színlik magukat, mintha a' wayang legalább egy részét értenék, holott az tálán nem is egyéb pantomimnél.

KÜLÖNFÉLE.

Egy indiai ebnek rendkívüli ereje. — Djenoeról (Java-szigeten) egy szemtanú 1839-ki télelő 7-kén következőket ír. Ma reggel a' ke-
rület demangjával 's néhány barátival a' szomszéd erdőbe vaddisznóvadászatra menénk. Mialatt a' vadat a' nagyszámú nép 's ebek azon tájra hajták, hol a' társaság áll, a' demang meglehetősen nagy babostigrist vesz észre, melyet egyetlenegy kutya üldözött, mert a' többi töle mind megfutamodott. Ő azonnal saját ebe szavára ismert, 's látja, hogy a' kutyaától folyvást üldöz-tett tigris menedéket egy közel fán vön, a' kutya pedig alatta megáll, 's ellenére ugat. Illő lövetnyire levén a' tigris, a' demang mindkét csővét ráki-lövi, 's elhibázza. Látván a' vad, hogy a' fán nincs bátorságban, leugrani készül, de az eb, mely a' fa alját el nem hagyá, azon perczen olly dühhel fogadá őt, hogy visszatért, 's a' facsucsra mászott. Az alatt ideje volt a' vadásznak fegyverét újra megtölteni, de harmadik lövéssel is hibázott, 's csak negyedikkel találta-el az ágat, melyre a' tigris menekült. Ez alkalmasint a' szokatlan megrázatástól megijedve, kétségbe esetten elszánja magát, 's leugrik a' fáról; de az örködő eb legott gégején kapja, földhez sújtja, 's legyüri. Közel a' megfuláshoz 3-szor vánszorog-fel a' vad, 's hasztalan törekszik lerázni ellenét, mely őt ismét háromszor lesújtja, 's torkát mozdulatlansá-gig összeszorítja. Így tartja őt még hosszabb ideig az eb, míg egészen megfojtá, még pedig teljes birtokában természeti fegyvereinek, 's a' nélkül, hogy a' tigris legkisebb sebet kapott vagy egy csep vért veszített volna. Bőrét egészen sértetlennek találák még azon helyen is, hol őt a' kutya megfogá. Ezt

ellenben borzasztóan meglepdelék a' tigris körmei, főleg fején, úgy hogy a' diadalt drágán kelle megvásárolni. Ura pompás ezüst örvöt készíttetett neki, melyre bátorsága elbeszélése van vésvé. Ugy látszik azonban, hogy hősünk a' kapott sebekkel nem sokat gondolt; mert már ötöd napra, más ebek ugatását hallva, lánczát elszakítá, 's kevés percz múlva fogai erejét egy vad-disznóval annyira érezteté, hogy ez állatot is hasonlóan megöle.

Zöldborsót Parisban jelenleg naponként többet emésztnek-fel két-száz ezer pintnyinél; e' veteménynyel két ezer asszonynál többen keresik élelmöket.

E' folyóirat t. cz. olvasóihoz.

Alábbirtt tisztelettel jelentem, hogy **saját szerkesztésem alatt** folyó esztendei július elejétől fogva a' **Regelő-Honművész nem** jelenik-meg: felsőbb helyen azonban már tétettek lépések, hogy e' lapok kiadása más által folytathassék. — Midőn ennel fogva e' folyóirat minden rendű pártfogóitól szíves bucsút veszek, ajánlom egyszersmind annak, mint honunkban e' nemű legelső vállalatnak, további pártfogását. — Hogy egyebiránt említett visszaléptemről előbb nem értesitem a' t. közönséget, főoka az volt, hogy az újabb kiadónak legfelsőbb helyről adandó szabadatam megerkezhetését már ez időre reményltem; mellynek elkészése azonban kötelességemre teszi most, midőn még elég ideje van, figyelmeztetni a' t. közönséget arra, hogy e' lapok további folyamatajának megrendelését **csak akkor** méltóztassanak megtenni, ha az iránt újabb felszólítás 's az előfizetésre felkérés fog következni. Történhetik-e az még e' hónapban, vagy később, a' körülményeknél fogva bizonyosan nem határozhatom-meg. — Azon néhányan, kik a' Regelőnek jövő második fel esztendei lapjaira már előfizettek, nálam alólírtnál az **eredeti nyugtatóvány** előmutatása mellett visszavehetik pénzöket, vagy azt a' Regelőnek annak idejében folytatandó lapjaira az új kiadónak kiszolgáltatás végett nálam hagyhatják, vagy pedig, ha tetszik, más folyóiraatra fordíthatják, mit bérmentes levelekben nálam megrendelhetnek, 's én hazafiságos kötelességemnek tartandom bennem helyzett szíves bizalmuknak pontosan megfelelni. — Azokat végre, kik irományaikkal segéltek hazafiságos törekvésemet, hálás köszönet mellett kérem, kiknek úgy tetszeni fog, e' hónap végeig a' Regelő-Honművészben ne talán meg nem jelenendő kézírataikat ne terheltesse nek tölem vagy elvitetni, vagy irántok bérmentes levelekben szándékjokat velem közleni. Olly irományok felől, mellyek **minden nyilatkozás nélkül** a' folyó **esztendő végeig** nálam hagyatnak, a' felelőseget magamra nem vállalom.

Mátray Gábor m. k.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 453.